

Scris de adrian.severin pe 09 aprilie 2020, 11:26

Pandemismul, ultimul stadiu al globalismului

1. Ca prin efectele sale Pandemia Covid 19 conduce la „sfarsitul lumii” noastre deja s-a spus. Eu unul am prevazut acest sfarsit cu cel putin cinci ani in urma, scriind si conferentiind pe respectiva tema. Era previzibil ca in felul in care era nu se mai putea continua si ca va interveni un soc – produs de om (razboiul) sau produs de natura (epidemia) – care sa schimbe fundamental ordinea existenta, ajunsa intr-un impas absolut.

Ceea ce nu a atins consensul este previziunea referitoare la felul in care va arata lumea viitoare; cea care va succeda lumii noastre de azi, construita de stramosii nostri pana la noi, de-a lungul mai multor mii de ani.

Pentru a intui cu o minima precizie contururile acestui viitor trebuie sa cercetam **premisele istorice ale pandemiei**. Ce se intampla in lume esential la data izbucnirii ei? Este ea o simpla coincidenta sau este o reactie necesara a naturii la dezechilibrele provocate de om?

Virusul Corona incoroneaza acumulari de energii negative emise de o lume iesita din matca echilibrelor globale, acumulari care, la un moment dat, trebuiau sa duca la un salt calitativ. Ora acestui salt a sosit.

1.1. **Nivelul de indatorare** (publica si privata) la scara globala, impus de intalnirea dintre egoism si libertate, precum si de cea dintre lacomie si iresponsabilitate, devenise insuportabil. Generatiile prezentului traiau pe seama muncii generatiilor viitoare la un nivel care interzicea atat continuarea creditarii cat si reducerea deficitelor bugetare.

Orice incercare de introducere a austeritatii si disciplinei bugetare se confrunta imediat cu contestarea fortelor launtrice ale societatii si se contabiliza in pierderea de voturi. Or, in democratie (si nu numai) votul este esential; iar votantii nu accepta austeritatea, decat atunci cand teama de o alternativa mai grava ii determina sa o adopte ca fiind raul cel mai mic.

1.2. **Productivitatea** era intr-o reala prabusire, economia mondiala supravietuind pe baza unor subventii imense; cele mai multe mascate. Practic nimic (si in special sistemul circulator al economiei, format din transporturi si banci) nu mai functiona fara a se face apel la buzunarul contribuabilului, din ce in ce mai gol. Nici o putere – publica sau privata, statala, supranationala sau transnationala – nu era capabila sa opreasca acest proces.

1.3. **Consumerismul** ajunsese o pandemie socio-economica, pe care aproape toata lumea o

recunoștea dar împotriva careia nimeni nu reusea să inventeze nici vaccinuri nici terapii. Toti voiau să consume, dar nimeni nu mai voia să producă. Lumea consuma pretutindeni cu mult peste nevoile existențiale. Să ne gândim, de asemenea, la cantitățile uriașe de alimente care se aruncau zilnic în restaurante și magazinele alimentare, sau chiar în gospodăriile private, pe când în anumite părți ale lumii oamenii mureau de foame.

Aceasta în condițiile în care sectorul serviciilor din accesoriu al economiei reale devenise un substitut real al industriei pe cale de dispariție. Paradoxal, în timp ce serviciile erau tot mai cerute, persoanele dispuse să lucreze în domeniul serviciilor erau tot mai puține, ceea ce a făcut necesară stimularea imigrației, cu tot cortegiul său de maladii fiziologice, psihologice și culturale conexe.

1.4. **Plezirismul** sau **loazirismul** (loisirismul) au reprezentat maladii asociate consumerismului. Producția și-a pierdut orice legătură cu necesitatea socială. Valoarea nu mai era raportată la utilitatea reală a produsului. Cheltuielile voluptorii au ajuns să le depășească până aproape de a le înlocui cu totul pe cele necesare sau utile.

Nu numai statul, ci și societatea deveniseră doar un spectacol în care luminile rampei lasau în umbră, uitare și abandon prioritățile existențiale ale omenirii. Vedetele artistice, sportive sau media erau recompensate cu sume uriașe pe care omul de rând era gata să le suporte, în timp ce învățământul, sănătatea, protecția mediului se aflau pe planul întâi doar în discursurile electorale ale unor oameni politici tot mai submediocri.

1.5. Contradicția dintre **organizarea formal democratică a societății** (prezenta, fie și într-o măsură redusă, sub presiunea culturală și politică a modelului occidental euro-atlantic, chiar și în statele euro-asiatice cu tradiții despotice, sau în cele ale emisferei sudice cu regimuri autoritare), pe de o parte, și **incapacitatea popoarelor de a înțelege și conduce** procesele tot mai complicate de gestiune politică a problemelor tot mai complexe puse de societăți tot mai pretentioase, pe de altă parte, a condus la **compromiterea generală și ireversibilă a raportului de încredere dintre conduși și conducători**, iar, în cele din urmă la **nevrozarea universală a populației**.

Nemaiînțelegând actul de conducere și nemaistînd încotro se îndreaptă, oamenii de rând au intrat în panică, panică s-a transformat în isterie iar isteria s-a transformat în ură – o ură cu atât mai agresivă cu cât a devenit mai iratională.

1.6. La fel ca în secolul întâi, **lumea a pierdut sensul vieții**, nu a mai recunoscut criteriile de coeziune socială (astăzi sunt uitate și cele de coeziune națională) și a căzut în defetism, nihilism, negativism, criticism, exclusivism, ajungând să creadă că cu cât este mai rău cu atât va fi mai bine.

Această criză a moralei și democrației se vede și în resemnarea globală cu care popoarele au acceptat limitările cele mai absurde ale libertății pentru care se luptaseră în secolele precedente, impuse sub pretextul luptei împotriva Covid19, în același timp necooperând cu autoritățile în respectarea lor și adoptând adesea atitudini evazioniste vecine cu rezistența pasivă.

1.7. La cronicizarea acestei tendințe de dezagregare socială a contribuit și progresul tehnologic care a introdus în viața oamenilor **sisteme adictive de comunicare virtuală -internetul**. Respectivul sistem a facilitat enorm accesul la informație, dar a anihilat complet avantajele

acestui neputand stavili efectele dezinformarii si manipularii care au venit in asociere cu informatia corecta. Astfel distinctia dintre cele doua a devenit imposibila, facand aproape inutila, daca nu chiar nociva, informarea.

Aceasta s-a asociat cu alte doua consecinte induse de sistemul mentionat, si anume **reducerea generala a gradului de inteligenta a populatiei**, precum si cu **izolarea indivizilor in capsula unui narcisism agresiv**.

i. Specialistii sustin ca lectura prin mijloace electronice utilizeaza alte zone ale creierului decat lectura traditionala, zone unde nu isi au sediul gandirea critica si imaginatia. Ceea ce citim pe ecranele calculatoarelor este fotografiat de receptorii nostri cerebrali iar nu interpretat; este acumulat dar nu asimilat. Nefiind specialist nu pot spune daca este sau nu este asa, dar este limpede ca facilitatea cu care ajung la informatie generatiile actuale, in contrast cu eforturile depuse de generatiile precedente in acelasi scop, a redus atat nivelul imaginatiei in cautarea cailor de acces la cunoastere, cat si creativitatea in interpretarea informatiilor obtinute, precum si in umplerea prin contributie proprie a golurilor dintre ele. **Un joc mai usor leneveste, atrofiaza si descurajeaza gandirea, reducand gustul excelentei si selectia meritelor personale prin competitia acestora.**

ii. Pe de alta parte, pe retelele sociale nu se desfasoara, in majoritatea zdrobitoare a cazurilor, un dialog real, profund si sofisticat, ci are loc un proces de defulare a frustrarilor prin dialoguri paralele. Majoritatea celor care se exprima nu cauta sa afle, sa invete sau sa inteleaga. Nici macar nu cauta sa convinga ori sa demonstreze ceva. Cei mai multi vor pur si simplu sa afirme; cu atat mai apasat si mai radical cu cat stiu mai putin despre ce vorbesc. Simpla afirmatie le ofera doua sentimente pe cat de reconfortante pe atat de false: ca au dreptate si ca sunt superiori celorlalti. Orice contestare a afirmatiilor este tratata ca dovada a incapacitatii celui care contesta de a se ridica la nivelul de intelegere al celui care afirma.

Aceasta nu ii apropie pe oameni, altminteri, in mod esential, animale sociale, ci ii desparte definitiv, retelele numite „sociale” fiind de fapt „retele asociale” si instrumente de desocializare care au generat anomia societatii si a statului.

1.8. Impactul unor astfel de fenomene asupra politicii reale a fost acela al validarii si investirii prin vot a politicianilor care nu intra in profunzimea problemelor autentice ale societatii si nu comunica masei perspectiva strategica a viziunii lor, explicand de ce si cum doresc sa atinga tintele indepartate care scapa, in mod normal, perceptiei alegatorului de rand. Acestia sunt pseudo-lideri preocupati doar sa confirme oportunist fezabilitatea asteptarilor imediate cele mai nerealiste ale populatiei, potrivit dorintelor acesteia. Ei nu discuta cu cetatenii pentru a-i mobiliza in sustinerea planului lor, oferindu-le perspectiva unei cauze mai inalte, ci pentru a afla ce le face placere acestora sa auda.

in aceste conditii apare **imposibilitatea sistemica a depasirii dezechilibrelor sociale, economice si financiare** care din incidente locale si ciclice au devenit **sindroame globale si permanente**. Iata de ce, in loc sa se reduca, aceste dezechilibre au devenit tot mai mari si tot mai ireversibile.

1.9. **Egalitarismul** constituie un alt derapaj masiv al societatii pre Covid19. intr-o lume in care, inclusiv ca efect al evolutiei stiintei si specializarii informatiei, inegalitatile reale (inclusiv si mai

ales cele obiective) sunt tot mai mari, s-a instalat o concepție egalitară care s-a transformat în ordine politică impusă de o manieră mai autoritară, mai generală și mai aberantă decât cea promovată de egalitarismul comunist.

Cei care aparțin majorității și cei care sunt în minoritate, cei care beneficiază de toate abilitățile și cei cu dezabilități, cei sănătoși și cei handicapați (inclusiv și mai ales pe plan mental), cei care știu și cei care nu știu, cei instruiți și cei neinstruiți, cei care pot și cei care nu pot, cei de sexe diferite, mama și tata, cei care produc și cei care nu sunt productivi, trebuie tratați și sunt tratați ca și când ar fi egali. **„Corectitudinea politică” a răsturnat ierarhiile de valori, a negat realitatea ostensibilă și legile naturii, derutând o omenire caruia i s-au confiscat toate rețerele și i s-a ridicat dreptul la bun simț.**

Nu este vorba aici despre egalitatea șanselor sau despre discriminarea pozitivă, ci despre interdicția de a lua act de realitatea inegalității și despre expulzarea ei din gândire, inclusiv prin eliminarea ei forțată din limbaj. Mai mult, s-a cerut și ștergerea diferențelor între valorile culturale, acreditându-se ideea că în univers nu există decât un singur sistem de valori.

Egalitarismul a condus astfel nu doar la **raționamente și practici aberante, toate împotriva naturii și deci a moralei tradiționale** întemeiate de mii de ani pe preceptul ***naturalia non sunt turpia*** (numai „ceea ce este natural nu este imoral”), ci și la **dictatura minorității**, evident frustrantă și alienantă pentru forțele principale ale progresului social care își au sediul în majorități, ci și la **negarea meritului și a liberei concurențe a talentelor**. Ceea ce duce simultan la **conflicte sterile, nevroza generală și stagnare**.

Lucrurile au ajuns atât de departe încât numai printr-un cataclism se mai putea ieși din această situație.

1.10. Pe un astfel de fond, s-a produs și ruptura dintre **creșterea longevității și scăderea demografică**. Oamenii trăiesc mai mult dar se nasc mai puțini. În timp ce pe ansamblu, gurile de hranit se înmulțesc, simultan cu cererea pentru creșterea calității hranei, brațele de muncă și creierele dedicate muncii se imputinează.

Conflictul între generații nu este soluția, dar acesta a apărut și se înteteste pretutindeni, alimentat și de mitul tribal al juveninismului. Numai că nu se cere, în clar, eutanasierea „batranilor” (notiune nici măcar definită consensual)!

Aceasta în timp ce expansiunea culturii homosexualismului (cea care nu trebuie, totuși, combatută prin homofobie), pe lângă creșterea cheltuielilor familiale pentru îngrijirea și educarea copiilor, într-o lume care nu mai recompensează meritul, conduc la **un planning familial contrar creșterii demografice pozitive**. Nimic pareă că nu se mai putea opune acestui val. Nici măcar un război devastator. Cu excepția unei catastrofe naturale.

1.11. Unor atări confuzii, indisciplinate și crize morale, nu putea decât să le urmeze **indisciplina socială și anarhia politică**. Divortate de mase, elitele politice de pretutindeni nu mai aveau nici o modalitate de a impune popoarelor răzvrătite vreun tip de ordine. Cu cât mai falsă era în realitate libertatea democratică, locul ordinii liberale era cu atât mai mult umplut de dezordinea libertății anarhice reale. Deocamdata perlata, aceasta putea deveni oricând violentă și chiar sângeroasă.

Readucerea masei in ascultare cerea, deci, un soc apt a transforma inacceptabilul in inevitabil. Pandemia Covid 19, chiar daca nu a fost provocata de om, ofera socul necesar declansarii unei terapii a terorii.

2. intrebarea care se pune este daca **intre toate elementele de dezordine si dezechilibru mentionate si pandemia amintita este vreo legatura directa?** Acestei intrebari ii propunem doua raspunsuri posibile.

2.1. Primul si cel mai tentant, face aplicarea principiului de investigare criminalistica ***„qui prodest?”***. Aceasta impune observatia **cavirusul Corona serveste intrucat permite rezolvarea prin soc a maladiilor letale descrise anterior**, si carora in conditii normale nu li se putea gasi si aplica nici o terapie eficienta. Orice s-a incercat anterior, daca s-a incercat, a agravat situatia in loc sa o amelioreze.

i. Ca este vorba despre un virus aparut pe cai naturale sau creat in laborator, ca este o pandemie aparuta spontan sau un razboi biologic, fapt este ca, in aceasta ipoteza avem de a face cu **o exploatare politica a unei imbolnaviri in masa ori a unei amenintari de boala. Se creeaza haos – inclusiv prin masurile de desocializare luate cu titlu de terapie impotriva unei pandemii reale, dar ale carei dimensiuni sunt exagerate – pentru ca din haos sa se construiasca o alta ordine, cu ajutorul fricii.** Frica este cea care a facut acceptabila intrarea in haosul anti-pandemic, si prin aceasta posibil sfarsitul lumii preexistente, si tot ea, fomentata de criza economica, alimentara si sociala consecutive celei sanitare, este cea care va face acceptata o lume post-pandemica, caracterizata de o ordine diferita ca fundamente morale, instrumente si garantii.

ii. Daca asa stau lucrurile, ***totul indica o necesara coalitie a principalilor actori globali – SUA, China si Rusia, plus eventual Germania si Franta, care impreuna au cazut la intelegere cu oligarhia economica globalizata – principalele corporatii multinationale si institutii finantatoare internationale.*** Aceasta este geopolitica pandemiei Covid 19.

Este interesant de observat ca, o asemenea coalitie alatura nu doar **superputeri globale decadente** (SUA, Rusia) si **emergente** (China si UE, daca aceasta va supravietui pandemiei si se va reforma pentru a deveni o adevarata federatie de state-natiune, ci si **puteri suveraniste** (Rusia, China) cu **puteri corporatiste** (SUA, Franta, Germania – respectiv puteri a caror politica este controlata de corporatiile multinationale /supranationale). O noua lume permite si chiar impune reconcilierea lor.

iii. Proiectul acestei mari coalitii nu poate fi decat acela de a eradica bolile de care sufera omenirea si care au fost evidentiata anterior.

Astfel, un sir de curbe de sacrificiu si falimente planificate vor duce la lichidarea deficitelor bugetare si stergerea arieratelor din registrele contabile ale bancilor, simultan cu recapitalizarea acestora, dupa caz; toate din banii contribuabilului. Apoi: securitatea si stabilitatea vor lua locul libertatii (inclusiv celei religioase); predictibilitatea si eficienta autoritarismului vor lua locul democratiei; austeritatea va lua locul opulentei si frivolitatii; statul (interventionist) va prelua functiile pietei; protectionismul (ca alianta intre stat si capital impotriva muncii si consumatorului) si monopolismul vor lua locul liberei concurente; respectul ordinii majoritatii va lua locul respectului diversitatii; inegalitatea va lua locul egalitarismului, puterea politica asigurand prin redistributie mijloace de subzistenta categoriilor excluse, defavorizate si vulnerabile; dezechilibrele demografice vor fi corectate printr-o planificare familiala etatizata si centralizata; libera circulatie a persoanelor va fi restrictionata pentru a pune fluxurile migratorii sub control global, separandu-se totodata dreptul la emigrare de drepturile culturale; industrializarea va recapati prioritate fata de servicii si economia reala fata de cea simbolica.

Desi, in aparenta, puterea de tip statal va creste in detrimentul pietei, oligarhia corporatista globala va accepta aceasta situatie intrucat ea va obtine in schimb drepturile monopoliste si accesul garantat la buzunarul cetateanului, la care totdeauna a aspirat, in conditiile in care solvabilitatea cererii si linistea publica (pacea sociala) vor fi asigurate tot de factorul politic manu militari.

Daca cineva vede in aceasta descriere a unei evolutii logice a evenimentelor o anumita asemanare cu ordinea fascista, nu este vorba nici de aparenta nici de intamplare. Fascismul si-a exportat totdeauna tensiunile interne provocand razboaie. Aceasta s-a intamplat insa intr-o ordine mondiala westfaliana (guvernata de principiul egalitatii suverane).

Marea coalitie globala care va instaura o asemenea ordine va asigura ca, spre deosebire de cele intamplate in secolul trecut, aceasta sa nu derapeze spre razboi. De aceea **vor fi reprimite: nationalismul / suveranismul (inclusiv prin aneantizarea tuturor elementelor de identitate etno-culturala) care duce inevitabil la concurenta intre natii; pluralismul confesional ca potentiala sursa de conflicte religioase; si mesianismul regimului politic** (nu va mai exista „pamant promis”, nici „Mantuintor”, nici „salvati”, nici „viata vesnica”, nici „miluirea pacatosilor”, nici „iertare de pacate”). in lipsa granitelor nationale, a identitatii culturale si a constiintei religioase, singurele surse de controversa raman cele sociale. „Sfanta Alianta” care va impune „ordinea anti-pandemica” (sic!) descrisa, asemenea predecesoarei sale din secolul al XIX-lea, va putea anihila insa orice avant revolutionar alimentat de nemulțumirile existentiale ale poporului.

Nimeni nu garanteaza ca acest posibil plan va reusi si cu atat mai putin nu garanteaza ca el va dura. Daca el exista (ceea ce, de asemenea, nu este sigur) si punerea sa in aplicare va izbuti, prin mecanismul terorii globale care se instaureaza sub ochii nostri sub efectul pandemiei Covid 19, el va rezista pentru cel putin o generatie, pana cand se va mai relaxa.

Ceea ce se poate spune cu o mare probabilitate este ca, in masura in care se doreste exploatarea politica a pandemiei, aceasta este formula cea mai logica, impusa si de experienta ultimelor doua decenii de conflicte si confruntari hibride intre puterile globale decadente si cele emergente, ca si intre puterile nationale si plutocrazia globala, care au dovedit ca si daca unii pot castiga toate razboaiele, nimeni nu mai reuseste sa impuna o pace globala in mod unilateral; in

timp ce vechea formula a concertului natiunilor nu mai este eficienta intr-o lume cu prea multe state suverane. Marea necunoscuta ramane cum va rezista o lume fara Dumnezeu, care va fi chemata sa gaseasca exclusiv in sine sensul vietii?

2.2. O a doua ipoteza care este de luat in considerare este aceea ca **virusul Corona si pandemia careia i-a dat nastere au o legatura directa iar nu doar conjuncturala, cu dereglajele globale evidentiate in prima parte a acestei analize, fiind chiar consecinta lor.**

Dereglajele la care m-am referit au fost rezultatul anumitor porniri si au generat anumite sentimente: teama, ura, egoism, revolta, lacomie, iresponsabilitate, neincredere, dezbinare etc. Toate aceste sentimente – ca, de altfel, orice sentiment – au la origine anumite reactii chimice care se produc in organismul uman. Respectivul reactii genereaza energii sau consuma energii. Parte a energiilor generate se constituie in unde care se propaga in afara corpului uman interferand cu campurile energetice ale altor persoane si creand impreuna o anumita presiune energetica. Deficitul de energie (ceea ce numim energie negativa) se compenseaza, printre altele, prin secatuirea de energie a altor persoane. Toate aceste fluxuri energetice actioneaza asupra mediului inconjurator si il modeleaza intr-un anumit fel.

Asa stand lucrurile, nu este exclus, ba chiar **este foarte probabil, ca energiile degajate sau drenate de sentimentele negative amintite, sa fi produs mutatiile care au condus la nasterea virusului Corona. Pandemia Covid 19 poate fi astfel o reactie de aparare a naturii fata de agresiunea unei spiritualitati si unor comportamente umane deviate.** Printr-un mecanism complex si deocamdata greu de explicat, dar nu imposibil de intuit in trasaturile sale principale, aceasta criza impinge omenirea intr-un fagas nou in care echilibrele energetice stricate sa fie refacute intr-un nou context si gratie acestuia.

Din aceasta perspectiva se poate anticipa ca pandemia va fi invinsa numai atunci cand la nivelul unei mase critice dragostea, empatia si solidaritatea vor inlocui ura, egoismul si dezbinarea. Poate fi anticipat ca masurile administrative cu caracter sanitar impuse ca reactie obiectiva la infectarea cu virusul Corona, sa ii faca pe oameni sa redescopere frumusetea comuniunii, avantajele solidaritatii, nevoia integrarii si partajarii. **Daca aceasta pandemie are o cauza si o dimensiune spirituala, vindecarea trebuie sa includa si dimensiunea respectiva, ceea ce va schimba radical comportamentul oamenilor in relatiile dintre ei.**

O astfel de predictie ne duce cu gandul la o alta impartire a puterii pe verticala si pe orizontala.

Pe verticala, inegalitatea va creste si regimul politic va deveni mai autoritar si mai opresiv. Aceasta va fi caracteristica raportului dintre stat si cetateni. **Un stat mai puternic si cetateni mai putini liberi.**

Pe orizontala, empatia si solidaritatea vor creste, diferentele de putere dintre indivizi (persoanele private) reducandu-se simtitor. Aceasta va fi caracteristica raporturilor dintre cetateni, in ciuda inegalitatii lor relative. **Un stat cinic va conduce cu mana de fier o societate morala.**

3. Ce se poate spune deja este ca **actualei crize sanitare, ii va urma una economica iar aceasta va determina o criza sociala.** Dincolo de suferinta fiziologica cauzata de virusul Corona, masurile de protectie medicala impuse de infectarea cu aceasta vor determina stari de depresie care, la randul lor, vor duce la conflicte sociale de diverse tipuri cu potential transformator maxim asupra organizarii sociale.

i. in primul rand, va fi vorba despre **adevarate razboaie intre fortele de ordine si populatia exasperata de restrictii** si de perspectiva crizelor care vor urma. intr-un atare context este posibil ca in numeroase cazuri reprezentantii institutiilor de forta sa fraternizeze cu populatia.

ii. in al doilea rand, **se va manifesta tendinta gasirii de tapi ispasitori**. Deja in Romania au fost identificati ca vulnerabilitati in sistemul de lupta impotriva pandemiei batranii, crestinii si bugetarii. Adica trecutul, credinta (biserica) si statul.

Se contureaza astfel **conflicte destructurante si destatalizante**: intre tineri si batrani, cei dintai percepuandu-si propria istorie ca o povara pentru constructia viitorului lor; intre agnostici si credinciosi, cu **posibilitatea reizbucnirii unor adevarate razboaie religioase si a renuntarii la laicitatea statului**; si intre lucratorii sectorului privat si ai celui public, cu **efectul pe termen scurt al anarhiei, urmata, pe termen mediu, de dictatura**. Sinteza acestor conflicte va fi, pe de o parte, **pierderea identitatii comunitare**, iar pe de alta, **acceptarea aproape entuziasta a autoritarismului**.

Astfel de evolutii vor impinge catre **o noua forma de globalizare**, iar in compensatie vor stimula **reculul catre forme arhaice de socializare**. Aceste forme se caracterizeaza, de regula, printr-un **grad de solidaritate ridicat la nivel social**, prin **autarhie** si printr-un **comportament exclusivist si agresiv in relatiile externe**.

in conditiile nevoilor sociale actuale si ale globalizarii ca fenomen natural, autarhia nu va putea functiona. **Tribalismul relatiilor externe dintre entitatile autarhice, va fi domolit de autoritatea structurilor de putere globala**. in acest scop, probabil, se va apela la **formule de integrare regionala de tip confederativ**.

iii. in al treilea rand, crizele vor dezvolta **coruptia congenitala a sistemelor de guvernare** cu care s-a intrat in pandemie, precum si **submediocritatea liderilor** produsii de un sistem democratic in care regulile majoritatii si a egalitatii votului inegalilor, impreuna cu confuzia dintre discursul politic si reclama comerciala se conjuga, anuland orice sansa meritocritiei. **Aceasta va compromite pentru o lunga perioada democratia ca mod de organizare sociala**.

O asemenea tendinta va fi consolidata si accelerata de observatia potrivit careia **statele cu organizare iliberala – precum China si Rusia – s-au dovedit mai eficiente in prevenirea si combaterea pandemiei si crizelor consecutive ei**, decat marile democratii de tip anglo-saxon sau latin. Una dintre victimele pandemiei Covid 19 este aproape sigur democratia pluralista.

4. Deocamdata, primele reactii la pandemie au fost **prabusirea sistemelor de integrare regionala / transnationala de tip federal**, exemplul cel mai relevant fiind cel al UE, si **renasterea egoismului national**. Sesizand ca structurile transnationale nu au fost capabile sa produca nici democratia nici solidaritatea, unii au subliniat ca democratia a fost o creatie a statelor natiune si au sustinut ca ea se poate naste numai in conditiile create de aceste state. De aici s-a dedus ca abandonarea federalismului transnational si revenirea la formula nationala inseamna renuntarea la globalizare si o noua sansa data democratiei. Acestea sunt numai iluzii pe termen scurt.

Renationalizarea UE si noul izolationism national american nu au rezolvat nici pandemia nici criza economica si sociala asociate ei. De aceea deja s-a facut apel la solidaritatea

internationala.

in asemenea circumstante se poate spune ca **globalismul nu a pierdut, ci a castigat** din impactul pandemiei. **Cea care a pierdut este democratia. O noua guvernare mondiala se vede la orizont**, care va arata mai mult ca imperiu decat a federatie. **Centrul de greutate sau de iradiere al acestui imperiu va fi in Asia, avand China ca jucator principal.**

America si Rusia vor incerca sa supravietuiasca schimbarii, ceea ce le va impinge spre o **aliana a puterilor de rang secund**, in timp ce **UE isi va pierde relevanta la nivel global.**

Asa cum este organizata si functioneaza in acest moment, UE nu are cum merge mai departe. Nici macar partile sale bune nu mai sunt de mare folos in ordinea globala adusa de pademismul Covid 19.

O federatie europeana ar fi necesara pentru a asigura stabilitate si predictibilitate unui sistem global de echilibru al puterilor, dar asta ar presupune o organizare interna care sa elimine sovismul hegemonic manifest in atitudinea nordului fata de sud si a vestului fata de est. Solutiile sunt cunoscute. intrebarea este daca pandemia va gripa economia europeana pana la punctul de a duce Germania, dar si alte state din nordul si vestul Europei, intr-o situatie cel putin la fel de disperata cu cea in care se gaseau la finele celui de al Doilea Razboi Mondial? Numai atunci Germania va accepta sa fie europeana si sa abandoneze proiectul Europei germane, permitand unei adevarate federatii europene sa se constituie si sa functioneze stabil, in schimbul „rentei nationale” garantand tuturor membrilor „universalizarea securitatii”.

Mai degraba se poate gandi la o confederatie a **micilor state iliberale din centrul si estul continentului retransate azi pe pozitii nationaliste.**

Romania este in cel mai periculos moment al istoriei sale. Criza ar putea sa fie si o sansa, dar mecanismul iesirii din criza in castig nu este evident.

in momentul de fata **Romania este un stat esuat care nu are nici institutii functionale, nici lideri nationali si nici popor.** Este vorba despre un popor beneficiind de unitatea, viziunea, vointa si instinctul national care sa ii permita fortarea unui destin potrivit. Un popor care sa produca si sa sustina lideri, sa se adune in sprijinul unui proiect, sa isi expulzeze cozile de topor si sa lupte pana la sacrificiu pentru a ramane in istorie.

Romania are in acest moment datele unei natiuni aflate pe punctul de a parasi istoria. Se va trezi ea asemenea unui boxeur groggy din pumnii pandemiei ca sa califice pentru un loc in viitoarea ordine globala ce se va naste de dupa moartea lumii actuale? Nu este exclus. Este improbabil.

Pandemismul Covid 19 – care, mai mult decat o viroza raspandita pe toate continentele, este picatura ideologica, politica, economica, sociala si culturala, ce revarsa paharul neputintei si necredintei actualei lumi – face ca globalismul (esentialmente neoliberal si neoconservator, capitalist si imperialist) sub semnul caruia traим azi, aflat la finele unei istorii incepute acum 2000 de ani pe temelii mult mai vechi, sa treaca in alta forma de ordine globala, total diferita din punct de vedere calitativ. Este vorba, de fapt, de o alta lume. Vom supravietui acestei treceri? Vom fi subiectul sau numai obiectul sau? Aceasta-i intrebarea!

ADRESA: <http://crct.ro/nvWb>